

Da se med subjekt in predikat nezloženega stavka nikdar ne vrivaj vejica, to je znana stvar. Nedoumno je torej, kako je mogoče (4. 11.) pisati:

Se prikaži,
Al sovraži,
Me srce, povej, al ne namesto čisto naravnega
Se prikaži,
Al sovraži
Me srce, povej, al ne. (Primeri še 53. 1. in 53. 10.)

Koliko da je v tej izdaji še nedostatnosti vsled izprememb Prešernovega besedila in razvrstitve besed, o tem nečemo gubiti časa in prostora. Prireditelj teksta je kakor Levstik pri izdaji iz leta 1866. (glej letošnjega „Zvona“ str. 450.) pač mislil, da popravlja in izboljšuje in izmiva pege našemu pesniku-prvaku; a vsaka preinačba ni izboljšek! — Celo akrostihon v Langusovem sonetu (str. 131., 7. vrst.) ni mogel ostati nepokvarjen in se šepiri v obliki »Matevžo Langusu«. Izdajatelju se je menda zdela prerobata oblika »uni«, ter jo je zamenil z modernejšo »oni«, a ob enem popravil (?) akrostihon.

To naštevaje pogreškov v Fischerjevi izdaji bi sicer lahko še izdatno pomnožili, a toliko zadostuj v opravičbo neugodne naše sodbe.

Mladi mornar. V spomin rajnemu knezoškofu Antonu Alojziju Wolfu o petdesetletnici Alojzijevišča za šesterglasni mešani zbor se samospevi zložil Ant. Foerster Op. 69. V Ljubljani 1896. Založilo Alojzijevišče. — Tisk Katoliške Tiskarne.

Z ozirom na dovršeno izpeljavo motiva, služečega v podlago celokupnemu mogočnemu zboru, se sme ta skladba vvrstiti med najboljša dela, kar jih ima slovenska glasbena literatura. Skladba je melodijozna, jasna in zvočna. Slavni skladatelj je umel vvesti v težavni šesterglasni stavek prelepe imitacije; motivi imajo melodičen tok in ritmično življenje. Posebno je še omeniti, da so glasovi postavljeni povsod v taki legi, da pevcev nikjer ne utrudijo; kontrapunktika, glasbene oblike in tematika pa so mojstrski izvedene. Glasba v tem mogočnem zboru znači: vihar življenja, vir milosti, zdihovanje po rešenju in na koncu — veličastno zmago.

Fajgelj.

Spomenik D. Trstenjaku. Od podpisanega odbora smo prejeli v blagovoljno objavljenje sledeči »Poziv«:

Že pred par leti se je bila sprožila misel, naj bi se velezaslužnemu pisatelju slovenskemu, Davorinu Trstenjaku, vzdala v dokaz iskrene hvalnosti na rojstni hiši v Kraljevcih pri Sv. Jurju na Ščavnici spominska plošča. Ker pa se je odlašala slavnost — ne vemo, zakaj — od leta do leta, se je poprijel s hvalno odločnostjo in s požrtvovalnim navdušenjem letos znova te ideje bližnji Trstenjakov rojak gosp. dr. Jurtela, odvetnik v Šmarju. Sklical je v to svrho na dan 2. avg. t. l. k Sv. Jurju na Ščavnici posvetovalen shod, katerega so se navzlic slabemu vremenu blagovoljno udeležili zastopniki častite duhovščine in posvetnega razumništva iz bližnjih okrajev. Po daljšem posvetovanju se je sprejel enoglasno predlog gospoda dr. Jurtele, naj se že vendar vzdaja Davorinu Trstenjaku skromna spominska plošča in sicer dne 6. septembra t. l.

V ta namen se je takoj sestavil poseben odbor: za načelnika je bil izvoljen z vzklikom gosp. dr. Jurtela, za namestnika in ob enem denarničarja častiti gosp. J. Kunce, za tajnika stud. jur. gosp. M. Senčar pri Sv. Jurju na Ščavnici. Vsi navzočniki so obljubili, da zastavijo vse svoje moči, da se izvrši slavnost dostojno nepozabnega nam Davorina.

Plošča od sivega mramorja s primernim napisom se je že naročila. Da se pokrijejo stroški, je sklenil posvetovalni shod, da se bode pozival na blagodušnost hvaležnega naroda, za katerega si je pokojnik pridobil v dolgi dobi vztrajnega, plodonosnega delovanja nevenljivih zaslug. Odbor se torej obrača po tem potu do vseh rodoljubov z iskreno prošnjo, naj blagovolijo nabirati ter pošiljati prispevke častitemu g. J. Kuncetu, župniku pri Sv. Jurju na Ščavnici.

Ker vzpored slavnosti skoro objavimo, bodi za zdaj še omenjeno, da je prevzel skrb za petje gosp. J. Strelec, nadučitelj pri sv. Andražu v Slov. goricah. Kakršna koli vprašanja in želje naj se blagovoljno prijavijo gosp. tajniku.

Odvet. dr. Jurtela,
načelnik.

Jur. Matevž Senčar,
tajnik.

Župnik Ivan Kunce,
namestnik in denarničar.

Sv. Jurij na Ščavnici, dne 3. avgusta 1896.

Palinur. Začetek Prešernove elegije »V spomin Matija Čopa«, ki je bila prvokrat natisnjena v grški meri v Novicah dne 25. februarja l. 1846., a drugikrat v tevtonski meri tri dni pozneje v Ilirskem listu, se glasi tako-le:

»Bil tájat' náš léd se začél, pomlád je drugód že;
V dragi slovénski vkrotén ni domovíni vihár,
Stéšemo svoj čólnič z Bogom, zroč'mo ga valóvom
Skál, bréznov se ogibat' še nenavajenega.
Zvézde, ki réš'jo bílé neznáne, ki čóln pogubéjo;
Lél bil náš krmár, drúgi je bil Palinúr.
Ti nam otél čólnič, si mu krmo in jádra poprávil,
Ti mu pokázal pót právo v dežélo dúbóv.«

K pentamtru tretjega distiha nahajamo v Novicah pod črto te-le opombe: »Lelj, bog ljubezni, slovanski Amor. Palinúr, Enêjev krmar, ki je v morji vtonil«.

Kjer in kadar se je ta elegija pozneje ponatisnila, vselej je ostala brez opomb, kakor da je vse na prvi pogled jasno in razumljivo. Toda če bi se bile tudi one opombe ponatisnile, bi še vedno utegnil zgoraj citirani verz biti marsikomu nerazumljiv. Tiskanih razlag omenjenega Prešernovega pentametra razen navedenih opomb ne vem nobenih; izmed onih razlag pa, ki so nedavno potom ustnega sporočila kurzirale po naših srednjih šolah, kjer se je na 64. strani Janežičevega »Cvetnika slovenske slovesnosti« ponatisnjena čitala imenovana Prešernova elegija — izmed onih razlag nas ne more nobena zadovoljiti. Eni so namreč učili, da novi čolnič je slovensko slovstvo, ki se je bilo ondaj s Čebelico oživilo in začelo jadрати s krepkejšim vetrom, Lelj da je Miha Kastelic, izdajatelj Kranjske Čebelice, ki je večinoma zaljubljen krožil, Palinur (Enejev krmar, ki je v morju